

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/6/2022
Identifikačné číslo spisu:	3022200153
Dátum vydania rozhodnutia:	04.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3022200153.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci odsúdeného E. J., v konaní o uznanie a výkone rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 04. októbra 2022, o odvolaní odsúdeného E. J. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 21. júla 2022, sp. zn. 2Ntc/6/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného E. J. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 21. júla 2022, sp. zn. 2Ntc/6/2022 rozhodol, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon č. 549/2011 Z. z.“) uznal rozsudok Okresného súdu vo Vyškove, Česká republika z 18. októbra 2021 pod sp. zn. 1T/23/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne z 23. marca 2022 pod sp. zn. 5To/314/2021, ktorým bol odsúdený E. J., nar. XX. E. XXXX, právoplatne uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia z nedbanlivosti podľa § 143 ods. 1, ods. 2 trestného zákoníka Českej republiky a prečinu ťažkého ublíženia na zdraví z nedbanlivosti podľa § 147 ods. 1, ods. 2 trestného zákoníka Českej republiky na tom skutkovom základe, že:

- dne 12. března 2020 v 00.30 hod. řídil dodávkové vozidlo tovární značky Fiat Ducato, registrační značky O (SK), po silnici č. I/50 ve smeru od Slavkova u Brna na Bučovice, na okrese Vyškov, kdy při projíždění v jeho smeru jízdy táhlé levotočivé zatáčky při řízení vozidla usnul, přičemž vyjel vlevo do protisměru, kde se čelne střetl s protijedoucím osobním motorovým vozidlem tovární značky Mazda 6, registrační značky L. XXXX, které ve smeru od Bučovic na Slavkov u Brna řídil V. P., nar. XX.XX.XXXX, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znení pozdějších předpisů, kdy při dopravní nehodě došlo ke smrtelným zraněním V. P. a jeho spolujezdkyně na levém zadním sedadle J. W., narozené XX.XX.XXXX, dále došlo k těžkým zraněním spolujezdkyně na pravém zadním sedadle ve vozidle Mazda H. W., narozené XX.XX.XXXX, spočívajícím v roztržení sleziny s

následným odstraněním, otřesu mozku, krvácení do dutiny břišní, pohmoždění a odřeninách na tele, s dobou znesnadnění obvyklého způsobu života po dobu 2 měsíců, spolujezdkyne na pravém předním sedadle ve vozidle Mazda P. S., narozené XX.XX.XXXX, spočívajícím v masivním krvácení do břicha, poranění sleziny, roztržení podklíčkové tepny vpravo, otoku mozku, mnohačetných zlomeninách žeber oboustranně, zlomenině hrudní kosti s následnou poruchou dechových funkcí, zlomenině pánve, zlomenině pažní kosti vlevo, zhmoždění ledvin, zlomenine nosu, mnohopočetných tržných ranách v obličeji, s dobou znesnadnění obvyklého způsobu života po dobu přesahující 2 měsíce a celkového léčení překračující dobu 6 měsíců, a spolujezdkyne na prostředním zadním sedadle ve vozidle Mazda J. J., narozené XX.XX.XXXX, spočívajícím v otřesu mozku, otevřené zlomenině pravého předloktí s posunem, tržnězhmožděné ráně pravého předloktí, zhmoždění a odřeninám zevního kotníku levé nohy, zhmoždění hrudníku s dobou znesnadnění obvyklého způsobu života po dobu asi 3 měsíců, kdy dále

při dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na dodávkovém vozidle Fiat Ducato, r.z.O (SK) z majetku firmy Q. B. - B. A., IČO:XXXXXXXX, ve výši cca 350.000 Kč a k hmotné škodě na osobním vozidle Mazda 6, r.z.L. XXXX, majetku X. P., narozené XX.XX.XXXX, vo výši cca. 50.000 Kč,

a podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. odsúdený E. J. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky vykoná na území Slovenskej republiky.

Súčasne krajský súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného E. J. na výkon uloženého a uznaného úhrnného trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odsúdený E. J. (ďalej tiež „odsúdený“), teda riadne a včas.

V písomných dôvodoch svojho odvolania odsúdený namietol, že podľa jeho názoru napadnutý rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom č. 549/2011 Z. z. a Rámcovým rozhodnutím rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej tiež „Rámcové rozhodnutie rady 2008/909/SVV“. Odsúdený má za to, že krajský súd postupoval nesprávne pri formulácii výroku, keď v napadnutom rozsudku sa uznanie vzťahuje len na výrok o vine, a ihneď nasleduje bez uznania výroku o treste odňatia slobody, časť vety, ktorá hovorí, že sa „...uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, vykoná na území Slovenskej republiky...“. V tejto súvislosti odsúdený poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2021, sp. zn. 1Urto/2/2021, v ktorom je jasne formulované, že: „...podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a vykoná sa...“. Súčasne odsúdený poukázal na citáciu článku 4 bod 3 a bod 5 Rámcového rozhodnutia rady 2008/909/SVV.

Odsúdený ďalej namietol, že predmetom výmeny informácií medzi krajským súdom a Okresným súdom vo Vyškove, Česká republika nebolo skúmanie zhoršenia jeho postavenia vo výkone trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky, a to s ohľadom na rozdielne podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody v Českej republiky a Slovenskej republiky, nakoľko vyložene na to Česká republika nebola upozornená zo strany vykonávajúceho justičného orgánu. V tejto súvislosti poukázal na znenie ustanovení § 88 odst. 1 a odst. 2 Trestného zákonníka Českej republiky a ustanovenia § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona Slovenskej republiky, z ktorých vyplýva, že v Českej republike odsúdený môže byť podmienne prepustený po vykonaní 1/3 uloženého trestu odňatia slobody a v Slovenskej republike môže byť v predmetnej veci podmienne prepustený za prečin až po výkone 1/2 uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Odsúdený vo vzťahu k tejto námietke poukázal na to, že na území Českej republiky by mohol požiadať o podmienne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody skôr, a tým by sa mohol začleniť rýchlejšie

opäť do riadneho života na slobode tak, ako to má na mysli článok 4 bod 5 Rámcového rozhodnutia rady 2008/909/SVV. Odsúdený k tomu uviedol, že do autonehody bol bezúhonným občanom, od skončenia strednej školy bol neustále zamestnaný, nikdy sa nedopustil inej trestnej činnosti. Priestupky na úseku dopravy však má, nakoľko bol šoférom z povolania, teda väčšinu svojho pracovného času trávil na cestách až do tej autonehody v Českej republike. Dal súdu do pozornosti, že autonehoda bola dôsledkom mikrospánku, nebol pod vplyvom alkoholu, ani iných omamných látok a neporušil úmyselne žiadne predpisy, v dôsledku ktorých by došlo u neho k autonehode. Plne si uvedomuje, že mu bol spravodlivo uložený trest odňatia slobody a chce ho vykonať. Poukazuje aj na to, že musí poškodeným nahradiť škodu, a čím skôr bude opäť pracovať, tým skôr môže svoje súdom stanovené povinnosti splniť.

Súčasne je toho názoru, že je potrebné skúmať od prípadu k prípadu podmienky, kedy je naozaj účelné výkon trestu odňatia slobody odovzdať do štátu, ktorého je osoba občanom a kedy nie, pričom nie je humánne a spravodlivé a rozhodne neprispieva k náprave odsúdeného, ani k jeho opätovnému začleneniu do bežného života, ak sa automaticky každý jeden prípad odovzdá na výkon trestu do štátu, ktorého je osoba občanom.

Ďalej odsúdený poukázal na ustanovenie § 11 zákona č. 330/2007 Z. z. o registri trestov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej tiež „zákon o registri trestov“), pričom k zhoršeniu jeho postavenia dôjde aj z toho hľadiska, že uznaním predmetných trestných rozhodnutí Českej republiky, tieto budú v zmysle § 11 zákona o registri trestov uvedené aj vo výpise registra trestov, čo mu opäť sťaží uplatnenie na trhu práce a riadne vedenie života, pokiaľ bude mať problém nájsť si prácu. Pokiaľ by si však tento trest odňatia slobody vykonával na území Českej republiky, nebude viditeľný vo výpise registra trestov, a preto by sa jeho možnosti pre uplatnenie na pracovnom trhu práce výrazne zlepšili, čo by malo dopad aj na možnosť nahradiť škodu, teda boli by lepšie zabezpečené podmienky pre uľahčenie sociálnej nápravy. Jeho žiadosťou je, aby justičný orgán štátu pôvodu vzal predmetné osvedčenie späť, pričom odsúdený má za to, že pri vymieňaní informácií neboli dané do pozornosti všetky relevantné informácie. Uvedomuje si, že ide o možnosť, ale nie povinnosť vykonávajúceho justičného orgánu, avšak verí, že v tomto smere bude postupovať spravodlivo a starostlivo, aj keď nejde o bežnú justičnú prax.

Odsúdený ďalej namietať poukázal na článok 9 bod 1 písm. e) Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV, podľa ktorého príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. V súvislosti s touto námietkou poukázal i na citáciu článku 17 bod 4 Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV. Odsúdený má za to, že pokiaľ by vykonávajúce orgány nepostupovali prostredníctvom zaslania stanoviska justičnému orgánu štátu pôvodu, ešte je možné uplatniť odmietnutie uznania predmetných českých rozhodnutí podľa článku 9 bod 1 písm. e) Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV v spojení s článkom 17 bod 4 Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV, nakoľko je zrejmé, že výkon trestu sa riadi vykonávajúcim štátom, avšak pokiaľ by to tak malo byť, došlo by k zhoršeniu postavenia odsúdeného, a preto je v tomto prípade podľa názoru odsúdeného na mieste uplatniť citovaný dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia. Odsúdený má za to, že pokiaľ v zákone č. 549/2011 Z. z. absentuje právna úprava podľa akého právneho poriadku sa riadia podmienky pre splnenie podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, je potrebné, aby súd postupoval podľa článku 17 bod 4 Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV a umožnil takýto postup v jeho prípade s odkazom na uvedený článok rozhodnutia o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, aby tak nedošlo k zhoršeniu jeho postavenia pri výkone trestu. Dôvod odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia podľa článku 9 bod 1 písm. e) Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV síce nebol premietnutý do zákona č. 549/2011 Z. z., avšak Rámcové rozhodnutie Rady Európy 2008/909/SVV má prednosť pred zákonom, a preto je možné tento dôvod na tento prípad aplikovať, pričom krajský súd sa ním vôbec nezaoberal.

V ďalšej námietke odsúdený poukázal na skutočnosť, že nebol informovaný, že príslušný orgán štátu pôvodu rozhodol o zaslaní rozsudku spolu s osvedčením do Slovenskej republiky. Bol mu oznámený iba termín neverejného zasadnutia s verejným vyhlásením napadnutého rozsudku. V súvislosti s touto

námietkou odsúdený poukázal na článok 6 bod 4 Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV, podľa ktorého, príslušný orgán štátu pôvodu oznámi odsúdenej osobe v jazyku, ktorému rozumie, že rozhodol o zaslaní rozsudku spolu s odvedčením prostredníctvom štandardného tlačiva oznámenia uvedeného v prílohe II. Ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcim štáte v čase tohto rozhodnutia, uvedené tlačivo sa zašle vykonávajúcemu štátu, ktorý zodpovedajúcim spôsobom o tom informuje túto osobu.

Odsúdený E. J. z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, respektíve alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že podľa článku 9 bod 1 písm. e) Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV odmieta uznanie a výkon rozsudku Okresného súdu vo Vyškove, Česká republika z 18. októbra 2021, sp. zn. 1T/23/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne z 23. marca 2022, sp. zn. 5To/314/2021.

K odvolaniu odsúdeného sa prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín do konania nariadeného neverejného zasadnutia najvyššieho súdu, bližšie písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval na základe odvolania (podaného v zmysle § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z.) podľa § 29 naposledy označeného zákona, teda (subsidiárne) podľa Trestného poriadku, pričom zistil, že krajský súd v prerokúvanej veci správne postupoval podľa oboch dotknutých zákonov a zároveň zistil, že odvolanie odsúdeného E. J. nie je dôvodné.

Krajský súd pri uznaní rozsudku Okresného súdu vo Vyškove z 18. októbra 2021, sp. zn. 1T/23/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne z 23. marca 2022, sp. zn. 5To/314/2021 postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkonu rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorý preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady Európy č.2008/909/SVV z 27.11.2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, keď rozhodol, že predmetné rozhodnutia súdov Českej republiky vo výroku o vine i treste sa u odsúdeného uznávajú a uložený úhrnný trest odňatia slobody vykoná na území Slovenskej republiky.

Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že z jednotlivých ustanovení zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí vyplýva, že uznávacie konanie má špecifický, nostrifikačný charakter, v ktorom súd na neverejnom zasadnutí skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. Uznávajúci súd nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej, je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a slovenské orgány nenadobúdajú právo konať o podstate veci.

Krajský súd v predmetnej trestnej veci napadnuté rozhodnutie náležite, presvedčivo a správne odôvodnil. Správny je aj záver krajského súdu, že v prerokúvanej veci predmetný skutok nebol justičným orgánom štátu pôvodu v osvedčení v časti h) bod 2 priradený do kategórie trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., respektíve v článku 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia, avšak po posúdení obojstrannej trestnosti, krajský súd správne zistil, že predmetný skutok vykazuje všetky zákonné znaky prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona Slovenskej republiky s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona Slovenskej republiky.

Najvyšší súd súčasne nezistil žiaden dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia uvedený v ustanovení § 16 zákona č.549/2011Z.z. Rozhodnutie o uznaní a výkone dotknutého rozhodnutia je vecne správne. Správny a odôvodnený je aj výrok krajského súdu o zaradení odsúdeného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon uloženého a uznaného úhrnného trestu odňatia

slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, nakoľko zo spisového materiálu vyplýva, že odsúdený bol zaradený do väznice s ostrahou podľa Trestného zákoníka Českej republiky, pričom tomuto zaradeniu podľa § 48 Trestného zákona zodpovedajú podmienky výkonu trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. V prípade zaradenia odsúdeného do ústavu na výkon trestu s prísnejším stupňom strázenia by mohlo dôjsť k zhoršeniu jeho postavenia.

Podľa § 518 ods. 4 druhá a tretia veta Trestného poriadku odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Odsúdený E. J. v dôvodoch svojho odvolania neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré by bránili uznaniu rozhodnutia, neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, pre ktoré by mal byť uznaný trest odňatia slobody neprimerane prísny, pričom ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne hmotnoprávne a ani procesnoprávne prekážky, ktoré by bránili uznaniu vyššie uvedených rozhodnutí súdov Českej republiky na území Slovenskej republiky a tým vykonaniu trestu odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému právoplatne uložený.

Pokiaľ odsúdený namieta, že krajský súd spôsobom ako formuloval svoj výrok v napadnutom rozsudku, neuznal výrok o úhrnnom nepodmienečnom treste odňatia slobody vo výmere 2 roky, najvyšší súd jej neopodstatnenosť vidí v tom, že krajský súd v prvom odseku výroku napadnutého rozsudku vymedzil, že predmetom uznania je rozsudok Okresného súdu vo Vyškove, Česká republika zo dňa 18. októbra 2021 pod sp. zn. 1T/23/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne zo dňa 23. marca 2022 pod sp. zn. 5To/314/2021, teda predmetom uznania na území Slovenskej republiky sú všetky výroky týchto trestných rozhodnutí Českej republiky, teda výrok o vine (skutková veta, právna veta, právna kvalifikácia), ako aj výrok o treste (jeho súčasťou je druh a výška uloženého úhrnného trestu, spôsob zaradenia odsúdeného do konkrétneho ústavu na výkon tohto trestu). Naviac najvyšší súd zdôrazňuje, že krajský súd v poslednom výroku napadnutého rozsudku rozhodol, že odsúdený sa na výkon uloženého a uznaného úhrnného trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky odsúdený E. J. vykoná na území Slovenskej republiky. Ide totiž o trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody, ktorá je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ktorá nezhoršila postavenie odsúdeného a zodpovedá pôvodne uloženej trestnej sankcii, ktorú nebolo potrebné primerane upraviť (§ 17 ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí).

Najvyšší súd vo vzťahu k námietke odsúdeného ohľadom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody konštatuje, že pokiaľ ide o posúdenie otázky podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, slovenská právna úprava je v tomto smere pre odsúdeného prísnejšia (možnosť podmiennečného prepustenia až po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody na rozdiel od jednej tretiny výkonu trestu vymedzenej Českou právnou úpravou), avšak tento právny stav súdnym rozhodnutím zmeniť nie je možné (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp.zn.4Urto/1/2015). Uzané rozhodnutie českých justičných orgánov má rovnaké účinky ako rozsudok slovenského súdu a ak dôjde k jeho výkonu na území Slovenskej republiky, bude sa v ňom pokračovať bez jeho premeny.

K námietke odsúdeného, že uznaním predmetných trestných rozhodnutí Českej republiky dôjde k jeho zhoršeniu postavenia, keďže podľa § 11 zákona o registri trestov, tieto budú viditeľné vo výpise z registra trestov, čo mu môže zhoršiť uplatnenie na pracovnom trhu, pričom ak by uvedené rozhodnutia Českej republiky neboli uznané, tak by tieto neboli zapísané vo výpise z registra trestov Slovenskej republiky, najvyšší súd v tejto súvislosti upozorňuje, že v zmysle § 11 zákona o registri trestov vo výpise z registra trestov sa okrem iných uvedú nezahladené odsúdenia súdom iného členského štátu Európskej únie, vrátane údajov o priebehu výkonu uložených trestov, ochranných opatrení a primeraných

obmedzení alebo povinností, ak sa podľa rozhodnutia súdu alebo na základe zákona nehľadí na páchatela, ako keby nebol odsúdený. To znamená, že aj keby neboli predmetné trestné rozhodnutia Českej republiky vzťahujúce sa na osobu odsúdeného uznané na území Slovenskej republiky, i tak by boli zapísané vo výpise z registra trestov na odsúdeného. Z uvedeného dôvodu nemožno akceptovať uvedenú námietku odsúdeného ako dôvodnú.

Vo vzťahu k námietke ohľadom aplikovania osobitného dôvodu na odmietnutie uznania a výkonu predmetných trestných rozhodnutí Českej republiky podľa článku 9 bod 1 písm. e) Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV v spojení s článkom 17 bod 4 Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV, nakoľko je zrejmé, že výkon trestu odsúdeného sa riadi vykonávacím štátom, najvyšší súd uvádza, že uvedený dôvod odmietnutia nie je obligatórny dôvodom, pričom Rámcové rozhodnutie Rady Európy 2008/909/SVV vo svojom článku 9 bod 1 písm. e) umožňuje zväziť (neukladá povinnosť) justičnému orgánu vykonávajúcemu štátu odmietnuť uznanie rozhodnutí členských štátov EÚ. Podľa názoru najvyššieho súdu ide o prípady hodné osobitného zreteľa, kedy prípadne na druh uloženého trestu na území vykonávajúcemu štátu, podmienky vykonávajúcemu štátu takýto druh uloženého trestu neumožňujú vykonať, prípadne, že by takýto výkon trestu významne zasiahol do ľudskej dôstojnosti odsúdeného, jeho cti a povesti, alebo, že by výkon trestu nebol zlúčiteľný s požiadavkou humánosti a pod. Takýto prípad však v danej trestnej veci neexistuje, pričom úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky je možné v podmienkach ústavov na výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky reálne a porovnateľne vykonať ako na území Českej republiky.

K námietke odsúdeného, že podľa článku 6 bod 4 Rámcového rozhodnutia Rady Európy 2008/909/SVV nebol príslušným orgánom štátu pôvodu oboznámený, že tento rozhodol o zaslaní rozsudku spolu s osvedčením prostredníctvom štandardného tlačiva oznámenia uvedeného v prílohe II., najvyšší súd uvádza, že v spisovom materiáli (pozri č. 1. 6 spisu) je založené oznámenie, z ktorého vyplýva, že odsúdený bol Okresným súdom vo Výškove informovaný, že rozsudok Okresného súdu vo Výškove, Česká republika zo dňa 18. októbra 2021 pod sp. zn. 1T/23/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne zo dňa 23. marca 2022 pod sp. zn. 5To/314/2021 bol postúpený Krajskému súdu v Trenčíne pre účely jeho uznania a výkonu trestu, ktorý tento rozsudok ukladá. Súčasne okrem iného bol informovaný aj o tom, že výkon trestu sa bude riadiť právom Slovenskej republiky.

Najvyšší súd vzhľadom k tomu, že nezistil dôvod pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia rozhodol tak, že postupom podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.